

N:o 6.

Ank. till Riksd. Kansli den 8 Mars 1880, kl. 12 midd.

*Första Kammarens Andra Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 3,
i anledning af väckt förslag om förändrad lydelse af §
48 mom. 1 i Kongl. förordningen om fattigvården.*

Uti en inom Första Kammaren väckt och till Utskottet öfverlemdad motion, N:o 29, har Herr *Ekström* anført: att Kongl. Förordningen den 9 Juni 1871 angående fattigvården väl, enligt 29 § mom. 1 berättigade fattigvårdssamhälle, som emot dylikt samhälle i annat län ville föra talan om ersättning för lemnad fattigvård, att göra sin talan anhängig hos Konungens Befallningshafvande i det län sökanden tillhör, hvarefter denna embetsmyndighet har att öfversända ärendet till handläggning af Konungens Befallningshafvande i det andra länet; men att den lättnad, som sålunda blifvit sökanden beredd, icke, efter den tolkning, som gifvits åt förordningen, kommer sökanden till godo, i händelse han vill anföra besvär emot det beslut länsstyrelsen inom annat län i ärendet meddelat. Förordningen stadgar nemligen i 48 § mom. 1 att den missnöjde med Konungens Befallningshafvandes beslut i ärende af förevarande beskaffenhet må deröfver hos Kammarrätten anföra besvär, hvilka inom föreskrifven tid skola aflemnas till Konungens Befallningshafvande, som infordrar vederbörandes förklaring och insänder handlingarne till Kammarrätten; och då författningen icke innehåller medgifvande att besvären må till länsstyrelsen i hemorten aflemnas, har häraf hemtats stöd för den tolkning, att besvären skola aflemnas omedelbart till den Konungens Befallningshafvande, hvars beslut utgör föremål för klagan, hvilket åter haft den följd att besvär i fattigvårdsmål, som berört fattigvårdssamhällen inom två särskilda län, ehvad besvären inom fatalietidens ut-

Bih. till Riksd. Prot. 1880. 8 Saml. 2 Afd. 1 Band. 3 Häft.

gång aflemnats till länsstyrelsen i hemorten och sedermera derifrån öfverlemnats till länsstyrelsen i det andra länet, likväl förklarats icke kunna komma under pröfning.

Motionären anser för sin del billigheten fordra, att fattigvårdssamhälle, äfven då fråga är om anförande af besvär i nyss omförmälda fall, må kunna hafva sin talan bevarad, om besvären inom behörig tid aflemnas hos Konungens Befallningshafvande i hemorten, och tror att ett dylikt medgifvande, hvarigenom fattigvårdssamhälle jemväl skulle vinna befrielse från eljest oundvikliga kostnader för målets fullföljd, innefattar en följdriktig tillämpning af den grundsats, hvarpå den bestämmelse hvilar att sjelfva ersättningsanspråket må kunna, der detsamma afser fattigvårdssamhälle i annat län, med laga verkan anmälas hos Konungens Befallningshafvande i hemorten; och har motionären i följd häraf föreslagit, det Riksdagen må uti underdånig skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla att åt § 48 mom. 1 i fattigvårdsförordningen må gifvas följande förändrade lydelse:

»Den som är missnöjd med Konungens Befallningshafvandes beslut i tvist emellan fattigvårdssamhällen, rotar eller enskilde i fråga om viss persons fattigvård eller hemortsrätt eller om ersättning för kostnad, som af hans fattigvård, hemsändande eller begrafning förorsakats, må deröfver hos Kammarrätten anföra besvär, hvilka innan klockan tolf å trettionde dagen efter den, då klaganden af beslutet erhållit del, den dagen likväl oräknad, skola aflemnas till Konungens Befallningshafvande, som öfver besvären infortrar vederbörandes förklaring, och, sedan den inkommit, till Kammarrätten insändes samtliga till målet hörande handlingar jemte eget utlåtande; dock att fattigvårdsstyrelse, som vill söka ändring i af Konungens Befallningshafvande i annat län meddeladt beslut, må ega att besvären till Konungens Befallningshafvande i hemorten aflemna, genom hvars försorg besvären, försedde med anteckning om dagen, då de inkommit, böra till Konungens vederbörande Befallningshafvande för handläggning öfverlemnas. Lag samma gäller för fullföljd af klagan öfver åtgärd, som, på sätt i § 46 mom. 4 sägs, Konungens Befallningshafvande funnit nödigt besluta; dock skall sådant beslut genast befordras till verkställighet, utan afvaktan af besvärstidens utgång eller anförda besvårs pröfning.»

Utskottet finner, lika med motionären, det vara billigt och önskvärdt att, i händelse fattigvårdsstyrelse vill anföra klagan öfver ett af

Konungens Befallningshafvande i annat län, än der fattigvårdssamhället är beläget, meddeladt beslut i fattigvårdsärende, besvären må få ingifvas hos Konungens Befallningshafvande i hemorten, hvilken myndighet sedermera har att öfversända handlingarne till den Konungens Befallningshafvande, hvilkens beslut öfverklagas. En annan fråga är likväl huruvida besvären, för att komma under pröfning, böra hafva tillhandakommit sistnämnda embetsmyndighet före fatalietidens utgång; men då den tid, sjelfva anspråket på ersättning för lemnad fattigvård lagligen får omfatta, bestämmes efter den dag ansöknungen är gjord hos Konungens Befallningshafvande i hemorten; och då fatalietid till klagan öfver Konungens Befallningshafvandes beslut i mål af förevarande beskaffenhet beräknas efter den dag part erhållit del af beslutet, synes den klagande böra hafva förvarat sin rätt, om besvären före fatalietidens utgång ingifvas till Konungens Befallningshafvande i hemorten.

Utskottet hemställer förty att Riksdagen behagade uti underdånig skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla,

att 48 § 1 mom. fattigvårdsförordningen måtte förändras i det syfte motionären föreslagit.

Stockholm den 2 Mars 1880.

På Utskottets vägnar:

W. STRÅLE.

Reservationer:

af Herrar *Wennerberg* och *O. H. Forssell*.
